

Utrínki.

Némo dviguje se sklád
Vrhu goré razvalín,
Mnogi nad hribom orjaškim
Prešlosti plava spomin.

Vedno jednako svetál
Žarka je solnčnega trak,
Ako ga tudi zakriva
Našim pogledom oblak.

V grédi, kjer prêveč rastlín
Skupaj poganja iz tál,
Sestra pogosto družíci
Smrtno vzbudila je kál.

Nádeja polni in strah
Némih prisótnikov zbôr,
Predno igrišča jim zástor
Zadnji odgrne prizôr.

13.
Hram je porážen — srcé,
Ki ga je strla bolešt:
Mrtvo zaklepa nam v sebi
Mnogo, premnogo povest...

14.
Ako napira se svet
Vzôrov omráčiti žar —
Vzôri ostanejo čísti,
Svètli kot solnce vsekdár.

15.
Sklepov, načrtov prevêč,
Praznih nad méro beséd:
Redko to vodi do smotra,
Rado kopnéva prevréd.

16.
Sreča nestalna igra
Igro neznano ljudém,
Zástor prihodnosti krije
Konec dvojívi očém.

Gr. Novák.

Brez srcá.

»Bog se méne, sin, usmili:
Glej, s temó borí se dan!
Kaj sem časa jaz sinoči
Plákala sirota v koči,
Čákala zamán!
Greh je, sin, ponočevanje,
Često vodi do gorjá;
Greh je mater žalostiti,
Sebi greh v sramoto biti,
Sin moj — brez srcá!«

»Tiho, tiho, stroga mati,
Prêveč me dolžite vi:
Zvézde náme so sijále,
Zvézde bodo pričevále —
Greha bilo ni!
Brez srcá pa — mati moja,
Kdo vam je že to dejal?
Res, sosédova Alénka
Davno moja je mladénka —
Nji srcé sem dal!«

Gr. Novák.

